

LaBeckett

Del **22/03** al **14/04/2024**

De dimecres a dissabte, 19:30 h

Diumenge, 18 h

SALA DE DALT

ESPECTACLE

DERECHO A PATALETA

LA MISSIÓ MÉS TREPIDANT DE LES ESPIES DE VERITAT

de **BERTA PRIETO** i **LOLA
ROSALES**

COMPANYIA RESIDENT TEMPORADA 2022-23

SINOPSI

Les Espies de veritat han rebut la missió més important de la seva carrera. Les coses han canviat: els ocellets ja no riuen, els nens ja no canten i les flors ja no fan olor de primavera. La Clover, l'Alex i la Sam faran tot el possible per salvar el món, però aquesta missió és massa gran i elles estan molt cansades.

Mentrestant, la Lola i la Berta han decidit que, aquest cop, volen mantenir-se al marge o deixar d'existir, així que han pensat que el millor que poden fer és que siguin les Espies de veritat les que parlin, però que diguin exactament el que elles volen dir.

Aquest text va rebre un ajut per a l'escriptura teatral la temporada 2020-2021 de la Sala Beckett amb el suport de la Fundació SGAE.

El llibre de *Derecho a pataleta* de Berta Prieto i Lola Rosales està disponible a la taquilla de la Beckett per 10€

Il·lustració: Eduard Sales

FITXA ARTÍSTICA

Autoria i direcció
Berta Prieto i Lola Rosales

Repartiment
Belén Barenys, Natàlia Barrientos i Paula Vicente Mascó

Espai escènic
Paloma Lambert i Lola Errando

Disseny i confecció de vestuari i construcció d'escenografia
Paloma Lambert

Disseny d'il·luminació i audiovisuals
Lola Errando

Disseny de so i cap tècnic
Iker Rañé

Coreografies
Marc Oliveras i Marta Ros

Gràfics
Alma Mariscal
Il·lustració del cartell
Eduard Sales

Assistent d'audiovisuals
Carolina Lakiszyk

Assistent de so
Núria Barrientos

Assistent de moviment
Marc Oliveras

Ajudant de direcció i producció executiva
Marta Colell

Una producció de Las Chatis de Montalbán amb el suport de la Sala Beckett

Durada: **1h 15min**

No hi ha funció els dies 29, 30 i 31/03

Hi ha funcions extres els dies 25 i 26/03

TEXT DE LA COMPANYIA

Hauria d'estar escrivint una obra de teatre,
un guió mediocre
o un *currículum vitae*
però he decidit escriure un poema.
Mai m'ha agradat la poesia,
però em permet fer *scroll* entre pensament i pensament.
Mai m'ha agradat la poesia perquè mai he entès la poesia.
Tot el que no entenc
em repugna,
tot el que no es pot sostenir amb paraules
em repugna.
Per això intento omplir amb discursos tot allò del que no es pot
parlar: l'amor, la família
i l'esperança.
Que ridícula,
al final tot desemboca en dues hores de *scroll*.
Quin *morru*, penso, mai t'ha agradat la poesia i ara que estàs
desesperada decideixes
escriure un poema.
Quin *morru*, ets com una d'aquestes que mai s'ha preocupat per
aprendre a resar però que
abans que li arribi l'hora demanarà anar al cel,
porfa porfa,
que tot era una broma,
que he sigut dolenta però no tant,
que en realitat tot va ser per por, inseguretat i vergonya.
JA!
Quant de temps podràs aguantar sense tallar-te el cabell?
Un canvi de *look*, dues hores de *scroll* i sembla que això és la vida.
Hauria d'escriure un manifest, un missatge demanant disculpes
a la meva mare o un *mail*
molt formal,
però he decidit escriure un poema
- i fumar-me un altre cigarro.
Què pensaria la meva mare si sabés que el meu dia ha consistit
en fer dues hores de *scroll*,
escriure un poema i trobar-te a faltar?
Què pensarien els meus amics si sabessin que ja fa mesos que
no els escolto perquè no
puc parar de pensar en tu?
Que m'és igual el teatre, el cine i la música.
Que m'és igual Barcelona i el feminisme.
Que jo vull anar a viure a una caseta molt petita en mig del camp
per estar enganxats tot
el dia i que omplis els meus buits amb les teves frivolitats i la
teva p****. Que si no em pots dir *t'estimo* com a mínim follem tota
l'estona.
Envejo els ballarins i els atletes,
Envejo els pintors i els cantants,
Envejo els lectors i els poetes,
Envejo les noies de pell fina i cabell llarg que es posen cremes i es
fan trenes i no els hi
crema la vida per dins, que gaudeixen del sol, la fruita i la natura.
Pijes, penso.
Envejosa,
penso. Podries haver sigut una princesa, però vas decidir ser una
covarda.
Podries haver estat una poeta
però vas decidir ser una covarda.

PRESENTACIÓ

Aquest espectacle neix l'any 2020 com a resultat d'una ajuda a la creació que ens va donar la Sala Beckett. Quan ens proposen ser companyia resident a la temporada 2022-2023 tornem a revisar el text després de gairebé tres anys i ens adonem que ja no ens sentim representades amb la proposta. Aquest text és fruit d'un moment vital molt concret: acabàvem de sortir del confinament i ens sentíem molt perdudes. Per muntar l'espectacle hem fet una nova dramaturgia, que s'acosta més al que ens agradaria veure al teatre avui en dia. Això ens fa reflexionar sobre la caducitat del contingut artístic, sobre la nostra naturalesa com a creadores i sobre la necessitat absurda d'explicar-nos a través de les nostres pròpies experiències.

Ens fa molta por que ens preguntin "de què va *Derecho a pataleta*", no aconseguim fer una sinopsis que no ens faci *cringe* ni donar una resposta que soni a obvietat. Aquesta incapacitat de parlar de veritat i aquesta sensació de què ens sembli *too much* posar-nos sèries, fa que la proposta del muntatge aposti radicalment per la ironia: des de la posada en escena fins al seu contingut (si és que encara es poden separar). Potser per això ens amaguem darrere de les Espies de veritat o renunciem a estar a escena: sempre és millor que parlin els altres per tu, però que diguin exactament el que tu vols dir.

També ens fa por que ens preguntin "per què les Espies de veritat?". Evidentment, hi ha un component nostàlgic, però és molt menys premeditat del que sembla: podrien ser qualsevol, és igual si no has vist mai la sèrie, tothom té unes súper heroïnes. Aquesta reflexió tenyeix tot l'espectacle: nosaltres també podríem ser qualsevol.

Escrivint aquest text ens adonem que tenim molt poques respostes sobre aquest muntatge. Alguns ho relacionarien amb la síndrome de la impostora i d'altres veurien l'oportunitat perfecta per articular una crítica repel·lent a la necessitat imperiosa de tenir respostes sòlides per a tot. Però la veritat és que també ens és una mica igual.

Derecho a pataleta parla del cansament, del dret (o no) a la queixa, i de convertir-se en una inútil: no sempre es pot ser la més llesta, la més guapa, i la més esportista.)

Berta Prieto i Lola Rosales
Autores i directores

Temporada 2023/2024

Consulta tota la nostra programació a www.salabeckett.cat
T.: 93 284 53 12 • info@salabeckett.cat

Segueix-nos a les xarxes i descobreix tot el que passa a la Beckett!

 SalaBeckett • **@salabeckett** • **salabeckett**

Amb el suport de:

Amb la patrocini de:

Sala Beckett
Obrador Internacional
de Dramaturgia